

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια δεκακόσα δευδοήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρῖμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μέσ' ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μὴ δικάρα
Κι' ἄς τὴν εἰνὴ διορισὸς θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Τοῦ Ὀκτωβρίου δεκαεννέα,
λόγια πολέμου παντοῦ γενναῖα.

Ποῦντος ἐννενηντα ἓνα
καὶ σπαθιὰ ξεγυμνωμένα.

Τῷ Χαριλάῳ τῷ κλεινῷ
ὥς εὖ παρέστης προσφωνῶ.

Λοιπὸν καλῶς μᾶς ὄρισες μὲ τὰ ὀρθὰ φωκόλα,
Πομπήε τοῦ Καλλιγᾶ, Ἀλέξανδρε τοῦ Κρέμου...
κινούνται καὶ οἱ στέλεις μας καὶ τὰ φουσάτα ἔλα,
καὶ εἰς τὸ ἔθνος θὰ ἰδῆς ἀναδρασμὸν πολέμου.
Πετοῦν φωτῆς τὰ μάτια μας καὶ κάθε μας ρουθοῦνι,
κι' ἐμπρὸς κι' ὀπίσω πόλεμος τοῦ ἀτρομήτου Δοῦνη.

Σὰν ἔφυγες μᾶς ἄφησες εἰρηνικοὺς καθ' ἔλα,
δὲν εἴχομεν πρὸς πόλεμον παραμικρὰν αἰτίαν,
μόνον 'στὸ Ἀντρον τῶν Νυμφῶν ἀντήχουν πυροδόλα,
καὶ οὐτ' ὄνειρευόμεθα ποσὼς ἐπιστρατεῖαν.
Καὶ μόνον ἓνα ζήτημα ἐκίνει τὴν πατρίδα,
τὸ πῶς ν' ἀποξηράνωμεν τὴν ῥοζακὴ σταφίδα.

Καὶ ἔλα: ἐπροσμέναμεν εἰρηνικὸν χειμῶνα
ν' ἀρχίσωμεν τοὺς μπάλους μας καὶ τὰ συνειθισμένα,
καί, δίχως 'στὸ κεφάλι μας νὰ ἔχωμεν κορῶνα,
νὰ τρώγωμεν ἀμύγδαλα καὶ χάσιτανα φημμένα.
Χειμῶνα δίχως ἀστραπὰς καὶ δίχως τριχυμίας,
μ' ὀλίγα Νομοσχέδια καὶ μὲ αἰκονομίας.

Ἄλλ' ὥς ἀνεμοστρόβιλος ἀνέλπιστος ἐνσκήπτει
εἰς αἰθριώτατον κυρτὸν ἑαρινῆς γαλήνης
καὶ γιγαντώδεις εἰς τὴν γῆν πλατάνους καταβρίπτει,
οὕτω ἐν μέσῳ τῆς βωδῆς καὶ ἀσφαλοῦς εἰρήνης
ἐνσκήψας νέος πόλεμος ἐτρόμαξε τὰ πλῆθη,
κι' ἐφτέρωσε τὰ πόδια μας κι' ἐφλόγισε τὰ στήθη.

Καὶ τώρα πάλιν ἔρχεσαι, τοῦ ἔθους εὐεργέτα,
πλὴν ἔξω 'στὸ Κατάστημα τῶν Ὀλυμπίων πλέον
δὲν θὰ ἰδῆς καπνοφαντῶν τοιγάρ καὶ πακέτα,
ἀλλὰ καπνοὺς πολεμικοὺς ἐφέδρων θαρραλέων.
Χαῖρε, γενναῖα γενεὰ γενναίας πρωτευούσης,
φωνάζει ὡς Θεόπνευστος καὶ ὁ Μυριανθοῦσης.

Μᾶς ἔρχεσαι, Χαρίλαε, διὰ νὰ μᾶς τρομάξεις,
μᾶς ἔρχεσαι ὀρμητικὸς μὲ ὠρθωμένην κόμην,
μᾶς ἔρχεσαι συρόμενος ὑπὸ χρυσῆς ἀμάξης,
καθὼς καὶ ὁ Πομπήιος εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ῥώμην.
Χαῖρε, Τρικούπη νικητὰ, Τρικούπη στρατηλάτα,
φωνάζουν ἀπ' ὀπίσω σου πολεμικὰ φουσάτα.

Βάλε κοθόρνους ὑψηλοὺς, ἐνδύσου ἀλουργίδα,
καὶ τοὺς τυράννους τρόμαξε καὶ τοὺς δεσποτὰς κότνε,
ὀπλίσου μ' ἐπταβόιον καὶ ἄρρηκτον ἀσπίδα,
κι' ὡς Αἴας Τελαμώνιος τὰ ἐντερὰ των γόνε.
Κανένας νὰ μὴ σὲ βαπτῇ, κανεὶς νὰ μὴ σὲ πιάνη,
καὶ φίλησε σὰν ἀδελφὸς καὶ σὺ τὸν Δεληγιάννη.

Κι' οἱ δὲδ μαζὶ ἐνώσατε τὰς δάφνας σας εἰς μίαν,
ἐσὺ τὸ Καραλή-Δερβέν, αὐτὸς τὸ Βερολίον,
ἐσὺ τοὺς φόρους τοὺς πολλοὺς κι' αὐτὸς αἰκονομίαν,
κι' ἀπὸ τὸ χάος σώσατε τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων.
Ἡ δόξα τῶν ἀγώνων μας καὶ εἰς τοὺς δὲδ ν' ἀνήκη,
κι' ἐμπρὸς!.. ἦ τὰν ἦ ἐπὶ τάν, ἦ θάνατος ἦ νίκη.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Καὶ ἂν ἀρχίσω νὰ σοῦ πῶ τὰ πάθη μου τραγούδια,
εὐθύς ἢ γῆ μαράνεται, δὲν βγάξει πικὰ λουλούδια.
Καὶ πρῶτον ὅστιν Ἀκρόπολιν σ' ἐκαίειν τὴν ἀντάρρα
εὐρέθηκα κι' ἐγὼ ἐκεῖ, κι' ἐπῆρα μὴ τρομάρα,
ποῦ δὲν ἔμπορεῖς, μὰ τὸ σταυρό, τὸν φόβου μου νὰ νοιώσης,
καὶ ἀπὸ τότε τρομερὲς αἰσθάνεμαι κενώσεις
καθ' ὅλον τὸ διάστημα νυκτός τε καὶ ἡμέρας,
καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Καλλιγὰ πολλὴ περισσοτέρα.
Ἀκούω μία πιστολιὰ ἐπάνω ὅσταν ἀέρα,
κι' εὐθύς φρικτοὺς γουργουρισμοὺς ἀκούω ὅστιν γαστέρα
ἀστράφτει κι' ἄλλη πιστολιὰ, σχεδὸν τὰ κακαρόνω...
πέφτει καὶ τρίτη πιστολιὰ, καὶ τότε πικὰ κενόνω...
πηγαίνω δὲ ὅσταν Κατσανδρῆ μεστὸς ἐξ ὕγρασίας,
κι' ἀσφάλειαν ζητῶ ζωῆς, τιμῆς, περιουσίας,
ἀλλ' ὁ Θανάσης, Περικλῆ, μοῦ λέγει παρ' ἐλπίδα
πῶς εἶναι πλάνη κι' ὄνειρον τὰ πράγματα ποῦ εἶδα,
πῶς ἀνθρωποὶ κακόδοιοι τὴν σήμερον δὲν εἶναι,
κι' ἀσφάλειαν μοναδικὴν πῶς χαίρουν αἱ Ἀθῆναι.
Ἀπὸ αὐτὰ ἐννόησα κι' ἐγὼ ἐξ δλοκλήρου,
ὅτι πρεσβεύει τὰς ἀρχὰς τοῦ φιλοσόφου Πύρρου,
ποῦ ὄνειρα ἐνόμιζε τἀληθινὰ συμβάντα,
ποῦ τίποτε δὲν ἔπιστευε κι' ἀμφέβαλλε εἰς πάντα,
κι' ἂν σ' ἐδλεπε, βρὲ Περικλῆ, ἔμπροστί σου νὰ πεθάνῃς,
θὰ ἔλεγε πῶς ψέμματα τὸν πεθαμμένον κάνεις.
Γι' αὐτὸ λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς καὶ χάριν ποικιλίας
καὶ χάριν γούστου κάποτε καὶ χάριν ἀσφαλείας,
θὰ ἔχω εἰς τὸ χέρι μου πῶς φανερά πιστόλι,
ποῦ νὰ τὸ δλέπουν μοναχὰ καὶ νὰ μὲ φεύγουν ὅλοι.
Π.—Καὶ ὕστερα τί ἔκαμες, ἀχρεῖς συκοφάντα;
Φ.—Σὰν νὰ μὴ ἐφθαναν αὐτὰ τἀνέλπιστα συμβάντα,
εἰς τοῦ Τρικούπη τὴν λαμπρὰν ὑποδοχὴν ἐπῆγα,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖ ἐτράθηξα, νομίζω, οὐκ ὀλίγα.
Νὰ ἔδλεπε, βρὲ Περικλῆ, τί κόσμος! τί ἀσκέρι!...
πρῶτος ἐγὼ τοῦ ἔσφιξα σὺν ἀδελφὸς τὸ χέρι...
Λοιπὸν καλῶς ὠρίσατε, λοιπὸν καλῶς σὰς βρήκα,
καὶ μ' αὐστηρότητα πολλὴν μ' ὀμίλησε καὶ γλύκα.
Ἀλλ' ὅταν πλέον, φίλε μου, ἀπ' τὸ βαπόρι βγήκε
κι' εἰς λέμβον διαφροστίστον μὲ δύο τρεῖς ἐμπήκε,
ἔ! τότε πικὰ ἐχάλασε ὁ κόσμος μὲ τὰ ζήτω
κι' εἰς ὅλον τὸ παράλιον τὸ πλῆθος συνωθεῖτο.
Ὁὕτω λοιπὸν, βρὲ Περικλῆ, φουγάρων καπνίζόντων,
τῶν διαφύρων πολιτῶν ὠθούντων καὶ βοώντων,
ἐνθεν ἀνέβησαν πολλῶν ἀνηρημένων,
ἐκ παραθύρων καὶ στοῶν στεφάνων ῥιπτομένων,
τῶν ἱππῶν μὲ ἀναΐδειαν τοὺς θεατὰς πατοῦντων,
διωκωμένων γυναικῶν καὶ τῶν ποδῶν κροτούντων,
συνάμα δὲ καπνίζοντος καὶ τοῦ σιδηροδρόμου,
ἀκολουθοῦντος δὲ κι' ἐμοῦ μετὰ μεγάλου τρόμου,
ἐφθάσαμεν ὅσταν Ἀθηνῶν τὸ ἄστυ τέλος πάντων,
καὶ ἀκού τῶρα τὴν σειρὰν τῶν νέων μου συμβάντων.

Μόλις λοιπὸν ἐφθάσαμε εἰς τὴν Ἀγίαν Εἰρήνην,
συμβεβηκὸς πολεμικὸν ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ
δὲν ξέρω πῶς, βρὲ Περικλῆ, ἐτράθηξ' ἕνας κάμα,
κι' ὅλος ὁ κόσμος τῷ κοῦρε ἐν τῷ ἄμα,
κι' ὅπως καθ' Ὁμηρον ὁρμῶν τὰ πλῆθη ἀνώνων
κορέων, φύλλων, κουνουπιῶν, σφηκῶν καὶ μελισσῶν
τοιουτοτρόπως ὥρμησε κι' ἐκείνο τὸ ἀσκέρι,
κι' ἐνθεν ἀνέβη, Περικλῆ, τὰ βήματά του φέρε.
Βλέπω κι' ἐγὼ τριγύρω μου, δὲν ἔμεινε ρουθῶν...
ὁρμῶν εἰς τ' ὀπλοστάσιον τῶν ἀδελφῶν τοῦ Δούνη,
βλέπουν τουφέκια κρεμίστ' ὅσους τοίχους καὶ τράπεζας
«Κηρύξατε τὸν πόλεμον» ὅσους Δούνηδες φωνάζουν
τσακίζουν τζάμια μερικά καὶ ξανατρέχουν πάλι...
εἰς χρυσοκόμο μαγαζὶ ὁρμῶν καμπόσοι ἄλλοι,
τὰ κἀνουν ὅλα θάλασσα, τοῦ ἔσπασαν τῆς μέσης,
καὶ φεύγουν σὺν γὰ ἐδλεπαν ὀπίσω τῶν σκαυτῶν.
Εἰς ἕνα καπελάδικο πολλοὶ ὁρμῶν μὲ φοῦρα
καὶ τὰ παλῆα καπέλα τῶν ἀλλήλων μὲ κινεῖται,
ὁρμῶν ὅτ' ἀνέβησαν κι' ἐγὼ χωρὶς νὰ θέλω,
καὶ ἀλλὰξ τὴν σκούφια μου μ' ἕνα ἴσχυρ καπέλο.
Μὲ κυνηγᾷ ὁ καπελάς εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου,
στάσου, φωνάζει, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἀπαντῶ καθόλου,
καὶ τὸ ἴσχυρ καπέλο τοῦ βιστάζω ὑπὸ μύτην,
ἀπὸ ρητῆρος ἔτρεχα μετὰ σπουδῆς μεγάλης,
κι' ἐντὶ τὸ πλῆθος πανταχῶ ἐντρόμως συνωθεῖτο,
ζήτ' ὁ Τρικούπης φώναζε κι' ὁ Δελιγγιάνης ζήτω
Ἰμπαίνω καὶ σ' ἄλλο μαγαζὶ ν' ἀρχίζω τὴν βουλήν...
μὲ κυνηγοῦν καὶ ἀπ' ἐκεῖ... βλέπω ἔμπροσ μου δούλη...
τῆς δίνω μὴ καλὴν συμπεριχὴ καὶ ὅπου φύγῃ...
ἀλλὰ μὲ στρέφει καὶ αὐτὴ ἀμέσως ὅτ' ἐκείνη...
μὰ νά! ἔμπροσ κι' ὁ Σώμερβιλ μὲ ἔσπασε κεφάλι...
τοῦ δίνω μία καρυδιὰ καὶ πέρνω δρόμο πάλι...
κι' οὕτω ἐν μέσῳ τῆς βοῆς τοῦ πλῆθους καὶ τῶν κρότων
εἰς τοῦ Τρικούπη ἐφθάσα τὸ σπῆτι ἐκ τῶν πρῶτων.

Π.—Καὶ ὕστερα;

Φ.—Ἐξ ἐντροπῆς τὸ πρόσωπον σκεπάζω,
ὁπόταν μὲ τὰ μάτιξ μου, βρὲ Περικλῆ, κοιτῶ
τόσους γενναίους ποῦ ζήτουν ὅτ' ὅλα νὰ ἔγινον
προτοῦ ν' ἀκούσουν ἕνα μπουῦμ, σὺν ἀσκήρῃ νὰ φέρονται.
Κι' ἀφοῦ αἰσθάνομαι κι' ἐγὼ κενώσεις ἐν εἰρήνῃ,
φαντάσου πικὰ ὅσταν πόλεμοι θάλασσα θὰ γίνῃ.

Π.—Καὶ ὕστερα;

Φ.—

Π.—Ποιός;

Φ.—Ὁ Τρικούπης.

Π.—

Φ.—

Π.—Καὶ ὕστερα;

Φ.—

Π.—Ἐ! ὕστερα δὲν πρόσεξα καθόλου...

Ἰθυμήθηκα τὸν καπελά ἐκείνον τοῦ Αἰόλου,
καὶ τὸ ἴσχυρ μου ἔδλεπα μὲ γέλοισιν καὶ καμάρῃ,
καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἄκουσα τί διέλετο πρὸς ἄλλους.

Π.—Βρὲ γὰρ τὸ μέλλον, μακαρά, ἐπρόκειτο τῆς χώρας
καὶ οὐ καπέλα ἔδλεπε;

Φ.—

Εἰς τὰς χριστίμους ὁδὰς
καλὸν τὸ κλέπτειν κατὰ τὴν καὶ κατὰ τὴν κερδίζειν
κι' ὑπὲρ πολέμου ἔπειτα γενναίως ὀγκανίζειν.

Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος καὶ τὸ ἴσχυρ καπέλο...

Π.—Ὅσοι λοιπὸν τρεῖς καπελαῖς, διὰ τοῦ Στανάρελου.

Ὁ Δομβάρδος ὅτ' ἐν τῇ βουλῇ
τὸν Πρωθυπουργὸν φιλεῖ.

Δ.—Χριστὸς ἀνέστη, ἀδελφέ...

Δο.—Χριστὸς ἀνέστη, φίλε.

Δ.—Τὴν φοβερὰν διχόνοιαν κατὰ διαβόλου στείλε.

Δο.—Ἡμέρα πανηγύρεως κι' ἀλλήλους ἀπαυθώμεν.

Δ.—Ἀλλήλους ἀς συνδράμωμεν κι' ἀς ὑποστηρίχωμεν.

Δ.—Ἀλλ' ὅμως μὲ τὴν μύτη σου τὰ χεῖρά μου πληγώνεις.

Δο.—Καὶ οὐ μὲ τῆς μπαρμπετίας σου τὴν μύτη μ' ἀγκυλώνεις.

Δ.—Μαζὶ μὲ τὸν Χαρίλαον θὰ φιληθῶ ὅτ' ἐν στόμα.

Δο.—Κι' ἐγὼ γλυκὰ θὰ φιληθῶ μὲ τὸν Ῥοδέρτο Ῥώμα.

Δ.—Ὡ! κὲλ σαρκάν! Ὡ! κὲλ ἀμούρι!

Δο.—Ὡ τζόγιξ μου! Ὡ τρέλλα!

Δ.—Ὅποια ἔκστασις φρενῶν!

Δο.—Ὡ κάρο! Ὡ! κὲ μπέλλα!

Δ.—Ζήτω λοιπὸν ὁ πόλεμος μὲθ' ὅλης τῆς κενίας.

Δο.—Ἐσώθη ὁ Ἑλληνισμὸς διὰ τῆς δημοσίας.

Τῆς βουλῆς τὰ πρακτικά,
φανερά καὶ μυστικά.

Ὁ Δελιγγιάνης πόλεμον ἀναφανδὸν κηρύττει,
καὶ τοῦ Δομβάρδου ἔξαφνα καταφιλεῖ τὴν μύτη,
μὰ δέχεται φιλήματα κι' αὐτὸς ἀπ' τὸν ἀφέντη,
καὶ γίνεται ταμπλὸ βιδάν κι' ἕνα μεγάλο γλέντι,
ἐφ' ὃ Σιγάλας ὁ Ξανθὸς ὅτ' ἐν Σύνταγμα προτείνει
ποσὼς συλλαλητήριον πολέμου νὰ μὴ γίνῃ.

Ὁ Ῥένος μὲ τὰ φλογερὰ κι' ἱρωικά του ἔπη
τὸν Μεσσηνέζη, τὸν μακρὸν ὀπλαρχηγόν, προτρέπει
τὰ γεροντοπαλλήκαρα ταχέως νὰ ἐπλίσῃ
κι' εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν νὰ τὰ καθοδηγήσῃ.
Ἀλλὰ προτρέπει καὶ αὐτὸν τὸν κύριον Δεδίδη
ἐκ τῆς προικὸς τοῦ ἀλάχιστον τὸ τρίτον νὰ παρίδῃ
καὶ εἰς τοῦ ἔθνους τὸν βωμὸν εὐθύς νὰ τὸ προσφέρῃ,
ἐφ' ὃ καὶ ἀπὸ σήμερον ὁ κόσμος τὸν συγχάριεν.
Σκουλούδης δὲ ὁ Στέφανος νὰ δώσῃ ὅστιν πατρίδα
ὅσον παρὰ ἐτράθηξεν διὰ τὴν Κωπαΐδα.

Θερμὰ χειροκροτήματα, ζητωκραυγαὶ καὶ γέλωτες,
καὶ εἰς τὸ βῆμα φαίνεται ὁ κύριος Μαργέλος,
ἐν μέσῳ δὲ βογγαλιῶν εἰς τὴν βουλὴν προτείνει
νὰ ἐκφρασθῇ κι' ἐκ μέρους τῆς πολλῆς εὐγνωμοσύνης
ὅς τοὺς προθύμους ἔτρεξαν ὅστιν νέαν ἀφεδρεῖαν
διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἡλευθερίαν.
Ἀλλ' ἔξαφνα βραχνὴ φωνὴ ἀκούεται μ' ὀδύνην:
«Δώστε καλλίτερα ψωμί παρὰ εὐγνωμοσύνην.»

Συνεδρία μυστικὴ,
ἀληθῶς σημαντικὴ.

Ἐν συνεδρίᾳ μυστικῇ τὴν Πέμπτην ἐψηφίσθη
καὶ παμψηφεί, ὡς ἔμαθον, σχεδὸν ἀπεφασίσθη,
ἂν σκέπτεται ὁ Πρωθυπουργὸς τὸν πόλεμον ν' ἀρχίσῃ,
ἂν κι' ὁ Τρικούπης εἰς αὐτὸ μαζὶ τοῦ συμφωνήσῃ,
ἀμέσως τὴν Κυβέρνησιν ὁ Δούνης ν' ἀναλάβῃ,
ὅπου λυσσὰ γὰρ πόλεμο κι' ὀλοκλήρως ἀνάδει,
κι' ὅπως ἐσχάτως ἔγραψε, καθόλου δὲν τὸν μέλει,
ἂν καύσῃ τὰ Γραφεῖα τοῦ ἀντάμψων ἀγέλη,
κι' ἂν ὅτ' οὗτοι συνεργάται τοῦ ἐμπρός τοῦ σκοτωμένους
κι' ὑπὸ λογχῶν καὶ μαχαίρων κατασπαράσσοντες.
Ἀσμένως δὲ τοῦ Χρόνου τοῦ θὰ κἀμὲ τὸ Γραφεῖον
κοιλάδα τοῦ Ἰωσαφάτ κι' εὐρὺ Νεκροταφεῖον.

Τοιαῦτα διαδίδονται ἀπὸ ἀνὰ κι' ἄλλο στόμα,
μὰ τίποτε ὡς βέβαιον δὲν φαίνεται ἀκόμα.
ἐν τούτοις, ὡς ἔμαθον καὶ ὡς διαβουλεύεται,
ὀλοκλήρως ἡ συνάξις τοῦ Χρόνου παρατείνεται
μετὰ τὰ ὅσα ἔγραψε ὁ Δούνης εἰς τὸν Χρόνον,
δείξας ὀρέξεις φοβεράς τραγικωτάτων φόνων.

Ὁ Σπύρος ὁ Μαρκέτης σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
ὡς ἱατρὸς ὑπέστη ἀρρώστιας ἐξετάσεις
κι' ἐπῆρε μετ' ἐπαίνων λιβαν-καλὴς βοηθόν,
πρὸς τέρψιν τῶν αἰκείων, τῶν φίλων καὶ ἡμῶν.

Τοῦ Πομπηίου ὑποδοχή
ἐν τόσῃ σάλῃ καὶ ταραχῇ.

Καὶ μὴ ἐπιστολή,
περίεργος πολὺ.

Φίλτατε Ῥωμαῖέ...

Μανθάνω πῶς ἐκ τῆς ἐπιστρατείας
ἐξαιρουνται μόνον ὅσοι ἔχουν τέσσαρα παιδιά,
ὅτι δὲν ἀκούουν ἄλλας ἐξαιρέσεως αἰτίας,
κί' ὅσοι πάσχουν καὶ δὲν πάσχουν οὔτε βγάζουν τσιμουδιά.
Δι' αὐτὸ εἰς γνῶσιν φέρω τῶν κυρίων ἐπιστράτων,
ὅποιος θέλει ὅσας παρούσας περιστάσεις νὰ σωθῇ
καὶ πολέμους ν' ἀποφύγῃ καὶ φρικτὰς σκηνὰς αἱμάτων,
ἐλευθέρως καὶ ἀέσως εἰς τὸ σπῆτι μου νάλθῃ.
Εἶμαι νέα, πλὴν δὲν ἔχω ἀπαιτήσεις καὶ καπρίτσια...
Μία χήρα δίχως προίκα καὶ μὲ τέσσαρα κορίτσια.

Σύστασις Πιλοπωλείου
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

Πιλοπωλεῖον « Ἄστου » Καντόρου καὶ Κασδόνη,
εἰς τὴν ἑδρὴν Σταδίου ὑπ' ἀριθμὸν δεκάξη,
ὅπου τὰ μάτια ὄλων τῶν πελατῶν θαμπόνει
μὲ τόσο νέο γούστο, μὲ ὡμορφίαν καὶ τάξι.
Τί πράγματα καινούρια! τί διαλεκτὰ καπέλα!
parole d'honneur σὰς λέγω πῶς εἶναι μὴ τρέλλα.

Ἡμεροδεῖνται Κωνσταντινῇ,
ποῦ μένει χάσκων ὅστις τοὺς ἰδῇ.

Μὰ τί Ἡμεροδεῖνται εἰς τοῦ Κωνσταντινῆς!
πρωτότυποι καθ' ὅλα καὶ μὲ πενήντα εἴδη,
χρωμάτων διαφύων, ποικίλων δὲ τιμῶν.
ἀπὸ λεπτὰ σαράντα μέχρι τῶν ἐξ δραχμῶν.
Τέτοιους Ἡμεροδεῖντας καὶ τόνον ἐξαιτοῦν
δὲν ἐβγαλαν ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς Παρισίους.

Καὶ ἄλλο Καφφενεῖον
πλησίον τῶν Χαυτείων.

Πλησίον τοῦ πασιφανοῦς ξενοδοχείου Θράκης
ὁ Ζηφειρίου ἤνοιξε τὴν Αὐρὰν Καφφενεῖον,
ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖ καφφὲ μ' ἐπράταραν πολλάκις,
φέρω εἰς γνῶσιν τῶν ἀστών καὶ πάντων τῶν κυρίων
πῶς ὁσιωδῆται ἐξ ὑμῶν νὰ τὴν ἰδῇ θέλῃ,
θὰ εὖρη περιποίησιν κί' ὅ,τι καλὴν ζητήσῃ.

Δὲν ἔχει τὰ προσόντα ἂν θέλῃς ν' ἀναγνώστῃ
λεπτὰ εἰς τὴν Ἑστίαν τριάντα θὰ πληρώσῃ.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' ὁ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέδη — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν « Εὐφρονούντων » — νῦντα ἔσρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — παρὰ τῆς ἄλλης τόσους,
μὲ οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρα.